

Uchwała Nr 84/2014
Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Lublinie
z dnia 6 maja 2014r.

w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały Rady Gminy Kraśnik.

Na podstawie art. 91 ust. 1 w związku z art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) oraz art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1113 z późn. zm.) – Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Lublinie

uchwała, co następuje :

stwierdza się nieważność uchwały Nr XXXIX/218/2014 Rady Gminy Kraśnik z dnia 28 marca 2014 roku w sprawie wprowadzenia zwolnień w podatku od nieruchomości w związku z rozpoczęciem prowadzenia działalności gospodarczej lub tworzeniem nowych miejsc pracy, z powodu naruszenia przepisu art. 7 ust 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach o opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.), art. 38 ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 672 z późn. zm.) oraz art. 306d ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 749 z późn. zm.).

U z a s a d n i e n i e

Uchwała Rady Gminy Kraśnik, o której mowa w sentencji, wpłynęła do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Lublinie w dniu 8 kwietnia 2014 r. W wyniku jej zbadania w trybie nadzoru Kolegium RIO podjęło w dniu 16 kwietnia 2014 r. uchwałę Nr 78/2014 w sprawie wszczęcia postępowania nadzorczego w celu stwierdzenia nieważności ocenianej uchwały, uznając, że jej postanowienia w istotny sposób naruszają prawo.

W § 1 uchwały Rada Gminy Kraśnik postanowiła zwolnić z podatku od nieruchomości budynki lub ich części oraz grunty zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej na których podatnik rozpocznie prowadzenie nowej działalności gospodarczej w następujący sposób:

- działalność prowadzona jednoosobowo

- a) w pierwszym roku jej prowadzenia – w 100 %
- b) w drugim roku jej prowadzenia – w 60 %

- c) w trzecim roku jej prowadzenia – w 40 %
- pozostała
- a) w pierwszym roku jej prowadzenia – w 100 %
 - b) w drugim roku jej prowadzenia – w 50 %
 - c) w trzecim roku jej prowadzenia – w 25 %

W § 2 uchwały Rada Gminy Kraśnik postanowiła zwolnić „na okres trzech lat z podatku od nieruchomości budynki lub ich części oraz grunty zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej w których podatnik utworzy od 1 do 50 włącznie nowych miejsc pracy i utrzymania je przez dwa lata kalendarzowe, w następujący sposób:

- a) od 1 do 5 miejsc pracy 20%
- b) od 6 do 20 miejsc pracy 40 %
- c) od 21 do 50 miejsc pracy 60%”.

Postanowienia te w istotny sposób naruszają, powołany w podstawie prawnej uchwały, przepis delegacyjny art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.). Upoważnia on radę gminy do wprowadzenia w drodze uchwały innych zwolnień przedmiotowych od podatku od nieruchomości niż określone w art. 7 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Badaną uchwałą Rada Gminy wprowadziła w istocie ulgi w tym podatku, do czego nie została upoważniona przepisami prawa.

Pojęcia "zwolnienie" i "ulga" nie są tożsame. W przypadku ulgi podatkowej mamy bowiem do czynienia z redukcją obciążenia podatkowego, tj. zmniejszeniem płaconego podatku, w formie odliczenia od podstawy opodatkowania, odliczenia od kwoty podatku lub obniżenia stawki podatkowej, natomiast zwolnienie przedmiotowe oznacza definitywne wyłączenie określonego przedmiotu opodatkowania (gruntu, budynku lub jego części, budowli lub jej części związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej) spod obowiązku podatkowego. Stanowisko takie prezentowane jest powszechnie w orzecznictwie sądów administracyjnych, np.: wyrok WSA w Krakowie z 22.10.2008 r. – I SA/Kr 177/08 czy wyrok WSA w Poznaniu z 16.06. 2011 r. – I SA/Po 341/11.

W § 4 ust. 1 uchwały nałożono na podatników także obowiązek dołączenia do deklaracji lub informacji na podatek od nieruchomości „Informacji o gruntach i budynkach wnioskowanych do objęcia zwolnieniem ze wskazaniem tytułu prawnego”. Postanowienia te są sprzeczne z przepisem art. 306d ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, z którego wynika, że organ podatkowy nie może żądać zaświadczenia ani oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli znane są organowi z urzędu lub możliwe są do ustalenia przez organ m.in. na podstawie posiadanych przez niego ewidencji, rejestrów lub innych danych. Dane te powinny wynikać ze składanych przez podatników deklaracji lub informacji na podatek od nieruchomości i nie ma potrzeby, ani podstawy prawnej, aby żądać od podatników dodatkowych informacji.

W § 4 ust. 4 uchwały Rada Gminy zażądała od podatników, którzy będą korzystali z pomocy de minimis na podstawie tej uchwały złożenia również kopii wpisu do Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej (CEIDG). Wymóg ten narusza zapisy art. 38 ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.), który stanowi, że organy administracji publicznej nie mogą domagać się od przedsiębiorców okazywania, przekazywania lub włączania do wniosków zaświadczeń o wpisie do CEIDG. Zgodnie z art. 38 ust. 1 tej ustawy dane i informacje udostępniane przez CEIDG są jawne i każdy ma do nich dostęp.

Rada Gminy w wyznaczonym przez Kolegium RIO terminie, tj. do 5 maja 2014 r. nie usunęła wskazanego naruszenia prawa – Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Lublinie orzekło więc jej nieważność.

Na tę uchwałę przysługuje Radzie Gminy Kraśnik prawo wniesienia skargi – za pośrednictwem Kolegium RIO w Lublinie – do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

Otrzymuje:

1. Rada Gminy Kraśnik,
2. Wójt Gminy Kraśnik.